

MARTIN KRČMA

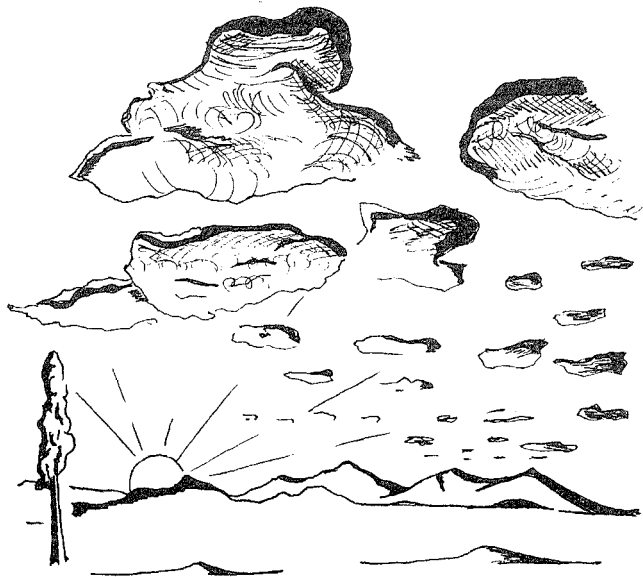

**CHUŤ
ZBLÁZNĚNÝCH
NÁLAD**

[MARTIN KRČMA]
CHUŤ ZBLÁZNĚNÝCH NÁLAD

EDICE KAMUFLON

MARTIN
KRČMA

CHUŤ
ZBLÁZNĚNÝCH
NÁLAD

NAKLADATELSTVÍ
KULTURNÍHO
SDRUŽENÍ
UNARCLUB
LS+D
[HRANICE]
1995

Text
(c)
Martin Krčma
[* 7. 5. 1978]
Illustrations
(c)
Martin Krčma
1995
Typography
(c)
Tokio Nebeský P.C.
1995
*

Editions
(c)
Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub
LS+D
1995

VŠUDE, JEN NE S VÁMI

Jenže můj svět je kousek blíž,
je kousek níž, kousek dál, kousek výš,
všude kolem, jen ne u vás.

Kolem vás je bludný kruh.

A já jsem zase sám,
trochu chci, trochu mi to vadí,
trochu smích mi tu schází,
ale nevím nač
by mi tu byl
cizí pláč.

NEDELNÍ VEČER

Město jde spát, lehce umírat
a já jedu zas žít.
Bágl mě dusí, lehce ho cítím.
odvážím v něm domov.
Tam k nám.

OŠKLIVO

Blázen pták co zpívá
v korunách olší
Černobílá fotka krajiny
to mraky jsou tak nízko
Blázen ten kdo jde v tenhle čas
od někud někam
vždyť s tmou přižene se smršť.

CHUŤ ZBLÁZNĚNÝCH NÁLAD

RÁNO

U brány stříbrného zámku
sedí šedý, studený strážník.
Tak strčím mu do kapsy pár snů,
opře se do mlhavých křídel.
Žlutá slepota, mráz v zádech.
Chvilé teplého prozření.
Na hradby vystoupí rozzářený král,
já pokleknou a pozdravím.
Pak se rozběhnu - strašně rád.
Je nový den.

TRUCHLOHRA

Můj smutek je vosk na okapový rouře
drží ani kyselý déšť nesmyje ho z mé duše.
Na hlavách mých nálad, stále nových
sedí čepice tíhy nepromokavé.
Desítky hlav na mou jednu duši.
A ona chudák nestačí.

SETKÁNÍ

A přes sluneční paprsků zář
nebylo vidět tváře kolem
Hlavně těch lidí
který v tohle krásný poledne
pro ni znamenali noc

PODZIMNÍ TÁNÍ

Zase sněží, sníh roztává
na zemi mizí,
tahle zima mi vůbec nic nedává
sníh a nebo déšť,
voda a nebo vzduch.
Má duše je prázdná
z mýho těla po mý smrti
nevyletí duch.
Ráno, večer stále
chodím čím dál dále
až s ulicí splynu málem.

CESTA

Všímáš si očí, všímáš si vlasů
a podceňuješ svoje síly
nevnímáš cestu, nevnímáš nebe
ve výlohách restu pozoruješ sám sebe
Upravíš košili, upravíš botu
a pak zas po chvíli
vyladíš notu svého kroku.
V očích máš touhu, v očích máš chtíč
ale už za pár dní
všechno bude pryč
Budou nový tváře, bude nový nebe
Budu se snažit
nezapřít sám sebe
Před novou, vlastní cestou.

ANARCHISTICKÁ

Nechci být s lidmi který znám.
Chci být s lidmi který rád mám
Nechci být sám.

Nechci bílou hůl
nechci pásku přes ústa má
nechci provaz na rukou
nechci být v zemi uší zacpaných
v zemi lidí osleplých

Nevnímám lidi který znám
Nevnímám lidi který rád mám
chci se dívat jen tam,
kam chci já.

Sám sobě musím se smát
a tak tě prosím, odpusť, nevnímám.

Nechci být s lidmi, který znám
chci být s lidmi, který rád mám
nechci být sám.

TO JE MŮJ ŽIVOT

Slunce za stromy se skrývá
a už chce jít spát
jak na vodu se dívám
cítím, že měl bych asi vstát

Sedím tu a jen tak sám
někdy sám bývám i v davu
slunce mi radí - okoupat se mám
ví - potřebuju zchladit hlavu.

Hlava je totiž plná slunce
a realita plná mrazu
královský sny se vezou v chevroletu
a já chudák v gazu.

Raděj opouštím večerní trávu
opouštím akce komářích sláv
domů přijíždím ve večerním stavu
a v rádiu slyším: IT'S MY LIVE.

KONEČNĚ ZAS

Slunce je dnes tak nízko,
že nám svítí do celého vlaku
a každý cítí ten jeho podzimní jas.
Dlouho teď bylo mokro a taky zima,
až slunce zajde, bude zas.

Ale teď tu sedíme, přivíráme oči
a každéj sám.
Každej jedem.
Jen sami a Bůh víme kam.

Tak lidi, já se vám přiznám;
jedu tam, kde mám
samý starosti a trápení
a kde se hádám a rouhám.

Jak těším se tam!
Buďu tam rád.
Budem se smát po hospodách,
potit se v třídách
v zelených uniformách
a nadávat na lidi,
co mají vychovat z nás
na dobrý český pivo dobrej kvas.

Tak z čistý hlavy,
co prozatím mám,
říkám to veřejně a nejsem sám:
Dokud tam jsme, můžem si hrát!

ZKLAMAL JSEM

Naposled slyším odraz tvých kroků ve dveřích
Už naposled. Tentokrát.
Tvůj vlhký hlas to napovídá
tvé jiskry ve vlasech
tep tvých pohledů.
Berou mi hlas. Promluvit!
"Stůj!"
Dveře mi ukradly poslední světlo.
Pláču.

NEŽ SE BUDEŠ HÁJIT

Ne, už nezakrývej tvář svou do vlasů,
dívej se mi na rty.

Teď Ti povím, jak Tě miluju.
Proč stále hlavu nezvedáš,
řekni, proč bojíš se mých slov?
Můj pohled nebude Ti krásu brát,
mé myšlenky nebudou Ti vyčítat,
že jsi mě nikdy neměla ráda.

Teď dávej pozor, pak můžeš Ty hájit své city.
Teď mě poslouchej a nech mě se vymluvit.

Když poprvé jsem Tě uviděl
- snad dítě - víc Anděl,
v tu chvíli - proč nezůstal jsem raděj Blázen -
začal jsem chtít vědět, že patříme k sobě.
V tu chvíli objevoval jsem tvé krásy,
ale hledal jsem i vrásky, co jistě máš.
Však marně.
Růžové brýle rozplynuly se mi v očích
jiné vysvětlení nemám,
Ty jsi čistá jako sníh!

Ticho! Teď mlč a poslouchej,
ještě letí můj vodopád rozčilení!
Čekej až dopadne a rozbije se o kameny lásky,
o Tvé srdce, odolnější skále.

Vím, svoji sobeckost jsem ukázal,
já sobě sám jsem nejvíc přál.
Ale nechtěl jsem Tě pro pýchu.
Já Tě vůbec nechtěl!

Já tvou čistotu potřeboval!!

Vždyť co víc si může hříšník přát?
Čeho víc se bojí Dábel, než toho, když
Špína na svou bolest zapomíná v náručí Anděla,
když se jim otevírá brána nebeská,
tajemství lásky vesmírné,
když dva spolu upřímně hledí - a šeptnou "AMEN".

Bez Tebe bude se mi špatně žít!
Bez Tebe znova, v sutí a kamení,
ve vlastní zlobě, opět začnu se topit.

Když jsi už jednou se mnou vzlétla,
když měla jsi už jen okamžik mě ráda -
prosím!
Nenechávej mě viset vzduchem!
Nechci stále větší stromy vidět,
nechci rozpoznávat věci na zemi stále víc;
a Ty, proč nechceš aspoň zmizet v oblacích?
Přistaneš.
Ale já se znova slepím s kamením a budu brečet -
zoufalstvím.

Ne. Ještě nechci slyšet odpověď. Ještě mlč!
Teď budeme se opíjet tichem.
Nech mě - snad naposled -
rýsovat z kapek proudu si Tvé rty.

Nechci se smířit s tím, že Tě ztrácím!

TĚMĚŘ HRÍŠNÝ RÁJ

At' je jaká je
s ní kašlu na sny,
na školu a na báje
už je předurčená do ráje
od jména, vlasů, od kraje.

Kraje lesů, hor a zřícenin
Kraje vandalů, turistů a zblázněných
Kraje stromů a holek nádherných

Ráj tomu kraji není daleký,
s Evou - Adam raděj at' zmizí na věky.

A pak řeknu snad
mám to tu moc rád
mám vás tu moc rád
mám tě moc rád

Ty předurčená do ráje
od jména, vlasů, od kraje.

ČAS LÁSKY

Na věži bijí
a já na tebe čekám.
Hoďina odbila
stále doufám že přijdeš

Ještě pět minut
pět - deset minut
pak si dám odchod na párek.
Tak kde se flákáš!

Cítím jak stín
tvé vůně odchází.
Stín lapadel času
za ním já odcházím.

Tě bůh, Lásko!

KONEC ČISTÉHO JARA

Je první letní den
ode dneška nemám léto rád!
Bylo horko a slunce chtělo odolat
všem touhám co hledaly stín

I já jsem to byl
co nudou jsem pohrával s ním
na slunci chtěl jsem ho hledat
a nevěděl s kým

A s tebou měl jsem se dávno rozejít!
Tebe jsem odhodit dávno už měl!
Teď zmiz z mých přejí
dík tobě jsem zas zapomněl,
že mám někoho rád

Ode dneška nenávidím léto!
Ode dneška nemám jeho stíny rád!
Celej svět do stínů zvrací
a já jsem se tam tebe dotýkal

Na rukou tvoje teplo ještě mám
na ústech po rtěnce lep
cítím jak mi všechno utíká...

Jen Dábel a v chřípí - led!
Nebe mi bránu zavírá.

...a jen sám sebe cítím zas
a to, co cítím, je dutý a prázdný
a přestávám věřit a nedoufám,
že mě může mít někdo rád.

CHUŤ ZBLÁZNĚNÝCH NÁLAD

OČI

Hledím do kukuřičných polí
tichý, nehybný
Jsou mladá a krásná
všude kvetou bílé rmeny

A vesele je mi
a slunce svítí
všechno je bílé, žluté, zelené
jen občas barvy kvítí

Vzpomínám teď na Tebe
na Tvé oči co mám tak rád
byly bílé, žluté a zelené
v nich lásku jsem viděl vlát...

vlála jak modřínové větve v jarním větru
jsi hodná a krásná a nejen to!
Krásně se umíš choulit v černém svetru
tak se tu noc choulí nad Hanou

A Ty, tam v těch kopcích
mou tvář ve dnech zapomínáš
svítí slunce do Tvých polí
a pole požnou a bude zima

Jak táhne mě to do hor
když modrají se nad obilným lánem
táhne mě to do hor
každým oroseným ránem

Než bude pozdě chci pod kopcem
k spánku ulehnout pod širým nebem
a jakmile probudíme se, já i den
počkáme zda přijdeš, na pozvání,
k nám na snídani.

TĚŽKÁ CHVILKA

Bolestí přivírám víčka
mám strach že Tě dnes
ve snu neuvidím
A to bych teď nejvíc potřeboval
tebe tu mít

Zkouším, snažím se, znova a znova
stále neusínám
a dál
do polštáře svou tvář zavírám

Alespoň tvé vlasy ve snech uvidět!

Jenže bolest je jako průvan
moje oči, můj spánek
všechna okna, všechna vrátka
otevívá

A dveře bouchají,
a sklo se sype
a průvan letí
a stehy - tak moc bolí...

KORÁLKY

Když jsi mi posílala dopis,
špatně jsi zalepila obálku.
A já teď skládám z něžných korálek
vzpomínku na tvůj smích.

Na lepícím proužku
co zalepuje obálku pro mě
zbyla, jako ticho v domě
chuť po tvých rtech.

A monogram na líci obálky
rozpůlen proužkem co nelepí
mi v myšlenkách, už potřetí
rozzvoní kůži tvou; i s korálky.

- - - -

Řádky co nerozeznáš od Nebe
Básně co znova skládám, teď už pro tebe
Básně, co vynesou tě do nebe
tenhle k básním talent dal bych za tebe.

NÁPIS NA DVEŘÍCH:

"KRUTÉ ALE NEVINNÉ."
Co vejde - zahyne.
Velká cimra prázdných stěn
nikde židle, zbytky těl
dům krutej, ale nevinnej.
Od stěny ke stěně bloudívám
sem tam dveře - bez oken.
nikoho nevnímám
i kdyby otevřít mi chtěl.

ÚLOMEK VE SCHRÁNCE

Hodil jsem dopis do schránky.
Je v něm kousek mého srdce.
Kousek který se odlepil teprve po ránu
a bije spolu s ním.
Každé písmeno, každá věta,
všechny modré myšlenky co se v něm vznášejí
s ním mají něco společného;
bijou spolu se srdcem mým.

Snad dojde v pořádku, snad se neztratí.
Snad se dovíš jak psal jsem ho rád,
a jestli se mi náhrada ze tvé duše navrátí,
spánkem lidí plných srdcí, klidně budu spát.

ROMEO A TMA

Víš, v očích tvých
chtěl jsem vidět
ale je zavál sních
zima a klid
a v dáli pláč
proudy z něho
Kaluže slaný
a zima a klid
Zlatý voči
nebudeš v nich
jen sních a zima
a rýma a tma.

TVÁŘ PROPASTI

Kamenný vrásčitý stařec
vtahuje tě do obočí
šedého jak rodící se noc
nekonečného jak řetězec smrti.
Uprostřed varující kalné oko
zelené a hluboké
záhadné jak budoucnost světa
a stejně pochmurné
v tom podzimním věku.

CHUŤ ZBLÁZNĚNÝCH NÁLAD

LEST

Đábel v Boha by uvěřil

a Svět se v tu chvíli hroutí
pod tíhou milosti
A ti co zbyli
s Đáblem by chrámy obsadili
ti všichni Bohu by se klaněli
a poslouchali Satanův hlas

Za spásu své duše by prosili
(Svět ležel by napospas)
Každý by se modlil a leštil sochám hlavy
nikdo by už nehřešil
(a z polí zbyly by lady)
peníze by nepotřebovali
(a ani lásku k vlasti)

Ale ruce by se kazily
a oči tmou by hasly
chrámy by se hroutily
lid by hladem chátral

A pak - Đáble?

Po chvíli už -
jen po hrdlech zbylých
bys šmátral!

O B S A H

	(5)
Všude, jen ne s vámi	(6)
Nedělní večer	(6)
Ošklivo	(7)
Ráno	(8)
Truchlohra	(9)
Setkání	(10)
Podzimní tání	(11)
Cesta	(12)
Anarchistická	(13)
To je můj život	(14)
Konečně zas	(15)
Zklamal jsem	

(16)
Než se budeš hájit
(18)
Téměř hříšný ráj
(19)
Čas lásky
(20)
Konec čistého jara
(21)
Oči
(23)
Těžká chvílka
(24)
Korálky
(25)
Nápis na dveřích:
(25)
Úlomek ve schránce
(26)
Romeo a tma
(26)
Tvář propasti
(27)
Lest

EDICE KAMUFLON

CHUŤ ZBLÁZNĚNÝCH NÁLAD

napsal a ilustroval *Martin Krčma*
typograficky upravil
Tokio Nebeský P.C.

*

v Hranicích roku 1995 vydalo
Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub
LS+D

*

edice *Kamuflon*
svazek 6
řídí *Jiří J.K. Nebeský*

NAKLADATELSTVÍ KULTURNÍHO SDRUŽENÍ UNARCLUB LS+D
nabízí

V EDICI **KAMUFLON**:

R. BORTEL: *NĚCO ZA NĚCO* (1994)
[poezie zdravého Rebela]

063423350: *RYBA SMRDÍ OD HLAVY* (1994)
[výbor z deseti let básnířčiny tvorby]

B. KOLKOVÁ: *DIVADÝLKO LOUTKOVÝ* (1995)
[civilní verše o lásce atd.]

Z. ELIÁŠ: *V PSEUDORYTMOBĚHU* (1995)
[obrázková ruská duše Básníka]

P. KANTOR: *PROČ?* (1995)
[toto básně proti válce]

ČASOPIS:

MAŠTAL č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
[hranicko-opavská kulturní revue]

uvedené tituly lze
objednat
na adrese

Nakladatelství
Kulturního sdružení Unarclub
LS+D
Hviezdoslavova 18
Hranice
753 01

MARTIN KRČMA

* * *

Ten den už jsem se snad
ani nedokázal smát
- jak mohl bych -
vždyť jsem ztratil
Anděla.